

DE NASHVILLE VERKLARING IN PROFETISCH PERSPECTIEF

JACQUES BRUNT - BIJBELONDERWIJS
ALBLASSERDAM - 21.01.2019

*'Maar dat wij, door ons in **liefde** aan de **waarheid** te houden, in alles toe zouden
groeien naar Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus'*

Efeze 4:15

Tot ruim twee weken geleden hadden heel weinig mensen gehoord van de zogenaamde Nashville Verklaring. Inmiddels houdt het statement de gemoederen volop bezig. Deze verklaring onthult geen nieuwe overtuigingen, integendeel. Het geeft slechts de klassiek-christelijke principes weer over relaties en seksualiteit. De Nashville Verklaring heeft alles te maken met het Bijbelse werkwoord 'belijden' wat letterlijk betekent; nazeggen wat God eerst heeft gezegd. Dit belijden staat vandaag onder zware druk.

De verwijten en verwensingen naar aanleiding van dit statement zijn dan ook niet van de lucht. De intolerantie van de zogenaamde 'toleranten' is helder aan het licht gekomen. Het liberale denken - buiten maar helaas ook binnen de kerk - wil de mond snoeren van hen die blijvend willen staan voor de aloude, maar tegelijk zo actuele en heilzame Bijbelse principes. Voor mij als medeondertekenaar van deze verklaring is alle commotie dan ook een teken aan de wand, een teken van de eindtijd!

De Nashville Verklaring brengt volgens velen enkel verdeeldheid in kerk en maatschappij en daarom spreken zij hun afschuw er over uit. Echter, dit statement brengt geen verdeeldheid, maar heeft de bestaande verdeeldheid pijnlijk aan het licht gebracht. We leven in profetische tijden waarin er ook in de kerk een scheiding van geesten plaatsvindt. Het is de apostel Petrus die een appèl doet op ons hart en denken als hij schrijft; *'U dan, geliefden, omdat u dit van tevoren weet, wees op uw hoede, zodat u niet door de dwaling van normloze mensen wordt meegesleept en afvalt van uw eigen vastheid'* (2 Petrus 3:17).

Zonder aan complottheorie te doen is het van groot belang om de commotie rond de Nashville Verklaring te plaatsen in breder kader. Wereldwijd voert de emancipatiebeweging namelijk felle campagne met een duidelijke agenda. Daarin hebben 'andersdenkenden' geen

plaats en worden zij min of meer gedwongen mee te gaan in deze beweging. Onder leiding van de D66-minister van Emancipatie (Ingrid van Engelshoven) is ook in ons land de emancipatiebeweging volop actief. Denk o.a. aan de homolobby en de verspreiding van de genderideologie en dat op het drammerige af. Echter, zodra in ons zogenaamd vrije land een deel van de samenleving, een politieke partij of een individu de uitvoering van de emancipatieagenda onder kritiek stelt, wordt er direct bedreigd met de gang naar de rechter. Treffend was de opmerking van journalist Sylvain Ephimenco in Dagblad Trouw (12 januari jl.); *'De emancipatorische beweging is in al zijn dominantie even onverdraagzaam geworden als de vijand (de opstellers en ondertekenaars van de Nashville Verklaring JB) die zij gisteren bestreed. Er wordt niet alleen met regenboogkleuren gevlagd maar ook met wraakzucht. De emancipatorische beweging is niet alleen met de jaren onverdraagzamer geworden maar ook selectief in zijn doelwitten'*.

Het is verbijsterend dat velen binnen de kerk geen oog lijken te hebben voor deze ontwikkelingen en de enorme invloed van de tijdgeest (de heersende denkwijze). In plaats van een krachtig, profetisch tegengeluid te laten klinken, kijken veel predikanten, voorgangers en theologen de andere kant op en laten zich meenemen in de maalstroom van het 'verlichtingsdenken'. Een denkwijze en levensstijl waarbij de ontwikkeling en de behoeften van de mens centraal staan. De apostel Paulus daarentegen schreef in dat opzicht duidelijke taal; *'En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is'* (Romeinen 12:2).

De afgelopen dagen werden tal van verwijten geuit richting vertalers en ondertekenaars van de Nashville Verklaring. Het statement *is niet op het juiste moment gepubliceerd, ik mis het aspect van de liefde, het is wel onzorgvuldig verwoord, de pastorale handreiking ontbreekt, het document is te vierkant geformuleerd, is dit nu de boodschap die de wereld nodig heeft?* Theologen voegden hier nog aan toe *'hermeneutisch is de verklaring erg zwak'*, waarbij een helder en Bijbels geluid van hun kant in veel gevallen ontbrak, helaas. Nu is het allereerst de vraag of de critici het statement zorgvuldig en onbevangen hebben gelezen? Daarnaast is er altijd wel 'een stok te vinden om de Nashville hond te slaan', maar vervolgens werd er geen kleur bekend door veel kritische, kerkelijke leiders. Dat geeft te denken. Maar *stel* dat er voor bovengenoemde verwijten iets valt te zeggen, dan nog blijft de kern en de essentie van het statement recht overeind staan. Namelijk het belijden en verdedigen van de klassiek-christelijke principes met betrekking tot relaties en seksualiteit. Daar zou elke Bijbelgetrouwe christen van harte mee in moeten stemmen en voor in de bres moeten staan, toch?

Maar is eenieder die zich christen noemt wel zo Bijbelgetrouw? Voldoet de gemeente van de levende God nog aan haar roeping om te zijn; zuil en fundament van de waarheid? (1 Tim. 3:15) Hiermee raak ik een gevoelige snaar binnen kerkelijk Nederland. De Bijbelse waarheden zijn relatief geworden, en de cultuur lijkt te heersen over de Bijbel. Paulus schrijft in 2 Timotheüs 3:17 *'Heel de Schrift is door God ingegeven (geïnspireerd) en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de*

rechtvaardigheid'. De Bijbel nodigt elk mens ongeacht achtergrond of seksuele gerichtheid om te komen tot Jezus. In Hem biedt God redding en zaligheid aan voor een ieder die gelooft. Maar dezelfde Bijbel is tegelijk ook heel duidelijk dat bepaalde gedragingen ons buiten de grenzen van Gods Koninkrijk plaatsen. Eén van de belangrijkste kenmerken van de eindtijd is het ontbreken van het ontzag voor God en Zijn Woord (2 Tim. 3:1-5, 4:3-5). Het gevolg is afbrokkeling van de ethiek en moraal. De mens wordt zichzelf tot norm met alle wrange gevolgen van dien.

Mede onder invloed van de emancipatiebeweging zal vlak voor de wederkomst van de Heere Jezus de druk worden opgevoerd om Bijbelse principes los te laten of op z'n minst te relativiseren. Ook als het gaat om relaties en seksualiteit. We lopen dan het risico om 'water bij de wijn te doen'. We zijn dan geneigd om Gods liefde uit te spelen tegen Zijn Waarheid. Alsof God tegenstrijdig is in zichzelf. De apostel Paulus schrijft in Efeze 4:15 *'Maar dat wij, door ons in liefde aan de waarheid te houden, in alles toe zouden groeien naar Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus'*. De liefde van God gaat hand in hand met Zijn Waarheid. De Heere Jezus zei het heel duidelijk: *'Als u Mij liefheeft, neem dan Mijn geboden in acht'* (Johannes 14:15). Welke achtergrond of seksuele gerichtheid een mens ook heeft; het is Gods liefde en Zijn Waarheid die ons werkelijk tot (geestelijke) bloei laten komen. Ze zijn als de twee sporen van een treinrails waardoor we tot onze bestemming komen.

De vraag die deze dagen in mij opborrelde was; *Hebben wij als christenheid eigenlijk nog iets waardoor wij waardig geacht worden om voor de naam van Jezus smaadheid te lijden?* (Hand. 5:41) Doordat nagenoeg alles wordt goed gepraat en weggepoetst onder het mom van 'God is liefde' verliest het Woord van God zijn eigenlijke kracht en scherpte. Het profetisch geluid verstomt en God geeft de mensheid over aan het goeddunken van hun eigen hart. Het abnormale wordt normaal en andersom, helaas ook binnen veel kerken. Het zou zomaar kunnen zijn dat Nashville een middel is in Gods hand (tevens een lakmoesproef) om de christenheid 'te verootmoedigen, en op de proef te stellen om te weten wat in haar hart is, of zij Zijn geboden in acht zou nemen of niet' (Deuteronomium 8:2).

Naast ondertekening van de Nashville Verklaring wil ik de noodzaak benadrukken van een pastorale handreiking naar hen die worstelen met hun seksuele gerichtheid. In de praktijk van mijn bediening heb ik verschillende mensen met homoseksuele gevoelens mogen begeleiden. We moeten echter het ene doen (het belijden en verdedigen van Gods principes) en het andere (Bijbelse counseling) niet nalaten. Pas dán zijn we Bijbelgetrouw en kunnen we door Gods genade tot zegen zijn voor de mensen om ons heen!

